

B İ L İ M K U R G U K L A S İ K L E R İ

RAY BRADBURY
FAHRENHEIT 451

İSTİKBAL
GÖKLERDEDİR!

i t h a k i

Ray Bradbury

Fantazi, korku ve bilimkurgu edebiyatına damga vuran yazarlardan biri olan Ray Bradbury, 1920'de doğdu. Uzun yaşamına *Fahrenheit 451* gibi bir distopyanın yanında sayısız öykü sığdırdı. Tüm hayatını kitaplara ve yazmaya adanmış Amerikalı yazar, 5 Haziran 2012'de öldüğünde, arkasında *Mars Yıllıkları*, *Resimli Adam* ve *Sonbahar Ülkesi* gibi başucu kitabı olmaya aday birçok unutulmaz eser bıraktı. Stephen King ve Neil Gaiman gibi ustalar ondan ilham aldı. Uygarlığa yön veren toplumsal meseleler ile modern insanın bireysel sorunlarını bir arada işleyebilmesi ve insanın ruhunu donduran öyküleri eşsiz bir sıcaklıkla kaleme alması, Bradbury'nin en önemli özelliği oldu.

Fahrenheit 451

Ray Bradbury

Özgün Adı

Fahrenheit 451

İthaki Yayınları - 1351

Bilimkurgu Klasikleri - 32

Yayın Sorumlusu: Alican Saygı Ortanca

Dizi Editörü: Alican Saygı Ortanca

Yayına Hazırlayan: Yankı Enki

Düzeltili: Alican Saygı Ortanca

Kapak Uygulama: Hamdi Akçay

Kapak İllüstrasyonu: Matt Owen

Grafik Uygulama: B. Elif Balkın

1. Baskı, Mart 2018, İstanbul

Bu kitabın yine İthaki Yayınları'ndan çıkan önceki edisyonu 13 baskı yapmıştır.

ISBN: 978-605-375-781-8

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Dost Körpe, 2018

Ray Bradbury © 1953, yenileme 1981

Türkçe Telif Hakkı © İthaki, 2018

Bu eserin tüm hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Don Congdon Associates, Inc. ile yapılan anlaşma sonucunda satın alınmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin tescilli markasıdır.

Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 40200

B İ L İ M K U R G U K L A S İ K L E R İ

RAY BRADBURY
FAHRENHEIT 451

Çeviren

Dost Körpe

i t h a k i
Sunuş
Neil Gaiman

Sonsöz
Harold Bloom

Fahrenheit 451:
Kitap kâğıdının tutuşup yanma sıcaklığı...

i t h a k i

Bu kitabı Don Congdon'a, minnetle adıyorum.

i t h a k i

Sunuş

Neil Gaiman

Bazen yazarlar henüz var olmayan bir dünya üstüne yazar. Bunu yapmamızın yüzlerce sebebi vardır. (Geriye değil ileriye bakmak iyidir. İnsanlığın seçmesini umduğumuz veya seçmesinden korktuğumuz bir yolu aydınlatma ihtiyacı duyarız. Geleceğin dünyası günümüzün dünyasından daha büyüleyici veya ilginçtir. Sizi uyarmaya ihtiyacımız vardır. Cesaretlendirmeye. İncelemeye. Hayal etmeye.) Yarından sonraki gün ve ondan sonraki tüm yarınlar üstüne yazmanın sebepleri, yazan insanlar kadar çok ve çeşitlidir.

11

Bu bir uyarı kitabıdır. Sahip olduğumuz şeylerin değerli olduğunu ve değer verdiğimiz şeylerin bazen kıymetini bilmediğimizi hatırlatır.

Henüz var olmayanın dünyasını yazma dünyasında (buna bilimkurgu veya spekülatif kurgu diyebilirsiniz; istediğiniz şekilde adlandırabilirsiniz) mümkün kılan üç ifade vardır ve bunlar basit ifadelerdir:

Ya şöyle olsa...?

Keşke...

Bu böyle sürerse...

“Ya şöyle olsa...?” ifadesi bize değişiklik verir, bizi hayatımızdan uzaklaştırır. (*Ya yarın uzaylılar dünyaya inse ve bize istediğimiz her şeyi, ama bir bedel karşılığında verseler?*)

“Keşke...” ifadesi yarının görkemli yönlerini ve tehlikelerini keşfetmemizi sağlar. (*Keşke köpekler konuşabilseydi. Keşke görünmez olsaydım.*)

“Bu böyle sürerse...” ifadesi üçü arasında en tahmin edici olanıdır, her ne kadar gerçek bir geleceği tüm karmakarışıklığı ve kargaşasıyla tahmin etmeye çalışmasa da. “Bu böyle sürerse...” ifadesi, bunun yerine günümüz hayatından bir unsuru, net, bariz ve normalde tedirgin edici bir şeyi alır ve o şey, o tek şey büyüse, her tarafa yayılsa, düşünme ve davranış tarzımızı değiştirse ne olacağını sorar. (Bu böyle sürerse, dünyanın her yerinde metin iletileriyle veya bilgisayarlarla iletişim kurulacak ve iki insanın birbiriyle doğrudan, makine kullanmadan konuşması yasaklanacak.)

Bu uyarı niteliğinde bir sorudur ve uyarı niteliğinde dünyaları keşfetmemizi sağlar.

İnsanlar spekülâtif kurgunun geleceği tahmin etmekle ilgili olduğunu –yanlış bir şekilde– düşünür, oysa bu doğru değildir; veya doğruysa bile, spekülâtif kurgu bu işi hiç becerememe eğilimindedir. Gelecekler birçok unsur ve bir milyar değişkenle birlikte gelen muazzam şeylerdir ve insan ırkının geleceğin ne getireceğine ilişkin tahminleri dinledikten sonra bambaşka bir şey yapmak gibi bir alışkanlığı vardır.

Spekülâtif kurgunun gerçekten iyi olduğu alan gelecek değil şimdiki zamandır... şimdiki zamanın tedirgin eden veya tehlikeli bir öğesini alıp genişleterek ve ondan yola çıkıp tahminde bulunarak, bu öğeyi bu zamanın insanların yaptıkları şeyi farklı bir açıdan ve farklı bir yerden görmelerini sağlayacak şekilde dönüştürmektir. Uyarı niteliğindedir.

Fahrenheit 451 spekülâtif kurgudur. Bir “Bu böyle sürerse...” öyküsüdür. Ray Bradbury bizim geçmişimiz olan kendi şimdiki zamanı hakkında yazıyordu. Bizi bir şeyler konusunda uyarıyordu; bunların bazıları barizdir, bazılarıniysa aradan yarım yüzyıl geçtikten sonra görmek daha zor.

Dinleyin.

Birileri size bir öykünün neyle ilgili olduğunu söylerse, muhtemelen haklıdır.

Öykünün *yalnızca* bununla ilgili olduğunu söylerlerse, kesinlikle yanılıyordur.

Herhangi bir öykü pek çok şeyle ilgilidir. Yazarla ilgilidir; yazarın gördüğü, uğraştığı ve içinde yaşadığı dünyayla ilgilidir; seçilen sözcüklerle ve bu sözcüklerin kullanım tarzıyla ilgilidir; öykünün kendisiyle ve öyküde olup bitenlerle ilgilidir; öyküdeki insanlarla ilgilidir; polemiktir; kanıdır.

Bir yazarın bir öykünün neyle ilgili olduğuna ilişkin fikirleri her zaman için geçerli ve doğrudur: Sonuçta kitap yazılırken yazar oradaydı. O her sözcüğü bulmuştur ve bir başka sözcük yerine belirli bir sözcüğü kullanmasının sebebini bilir. Ama yazar döneminin ürünüdür ve kitabının tam olarak nelerle ilgili olduğunu o bile göremez.

1953'ten beri yarım yüzyıldan fazla zaman geçti. 1953 Amerikas'ında, göreceli olarak yeni olan radyo aracı şimdiden oldukça gözden düşmüştü... hükümdarlığı otuz sene kadar sürmüştü, ama şimdi yeni ve heyecan verici olan televizyon aracı yükselişteydi ve radyonun dramlarıyla komedileri ya tamamen sona eriyor ya da kendilerini "aptal kutusunda", görseiliğin katılmasıyla yeniden icat ediyorlardı.

Amerika'nın haber kanalları, çocuk suçlular... tehlikeli araba kullanan ve heyecan için yaşayan ergenler konusunda uyarıda bulunuyordu. Soğuk Savaş sürmekteydi... Rusya ve müttefikleriyle Amerika ve müttefikleri arasında süren bu savaşta kimse bomba veya mermi atmıyordu, çünkü bomba atmak dünyayı Üçüncü Dünya Savaşı'na, geri dönüşü olmayan bir nükleer savaşa sokabilirdi. Gizli Komünistleri saptamak için senato soruşturmaları yapıyor, çizgi romanların kökünü kazımak için adımlar atılıyordu. Ve akşamları aileler televizyonun başında toplanıyordu.

1950'lerde Őu espri yapıyordu: "Eskiden kimin evde olduğunu ışıklarının açık olmasından anlayabilirdiniz; Őimdiyse ışıklarının kapalı olmasından anlaşılıyor." Televizyonlar küçüktü, siyah beyazdı ve net bir görüntü elde etmek için ışıkları kapamak gerekiyordu.

Ray Bradbury, "Bu böyle sürerse... artık kimse kitap okumayacak," diye düşündü ve böylece *Fahrenheit 451* başladı. Bradbury daha önce, sırf yürüyor diye polis tarafından tutuklanan bir adamla ilgili olan "Yaya" adlı bir öykü yazmıştı. Bu öykü Bradbury'nin kurmakta olduğu dünyanın parçası haline geldi, on yedi yaşındaki Clarisse McLellan da kimse-nin yürümediği bir dünyadaki bir yaya oldu.

Bradbury, "Ya şöyle olsa... itfaiyeciler evleri kurtarmak yerine onları yaksa?" diye düşündü; Şimdi öykünün içine girmenin yolunu bulmuştu. Bir kitabı yakmak yerine alevlerden kurtaran, Guy Montag adlı bir itfaiyeci yarattı.

14 "Keşke... kitaplar kurtarılabilseniz," diye düşündü. Bütün fiziksel kitapları yok ederseniz, onları nasıl kurtarabilirsiniz?

Bradbury "İtfaiyeci" adlı bir öykü yazdı. Bu öykü daha uzun olmayı talep ediyordu. Bradbury'nin yarattığı dünya daha fazlasını talep ediyordu. UCLA'nın Powell Kütüphanesi'ne gitti. Bodrumda saatlik olarak, yan tarafındaki kutuya bozuk para atmak suretiyle kiralanabilen daktilolar vardı. Ray Bradbury parasını kutuya atıp öyküsünü yazdı. Hayal gücü zayıfladığında, desteğe ihtiyac duyduğunda, bacaklarını çalıştırmak istediğinde kütüphanede gezinip kitaplara bakıyordu.

Sonra öyküsü tamamlandı.

Los Angeles İtfaiye TeŐkilatı'nı arayıp, kâğıdın kaç derecede yandığını sordu. Birisi ona, "Fahrenheit 451," dedi. Bradbury kitabının ismini bulmuştu. Bu bilginin doğru olup olmaması önemli değildi.

Kitap yayımlandı ve övgü topladı. İnsanlar kitaba bayılmıştı ve onun üstüne tartışıyorlardı. Sansürle, zihin kontrolüyle, insanlıkla ilgili bir roman, diyorlardı. Devletin hayatlarımızı kontrol etmesiyle ilgili. Kitaplarla ilgili.

Kitap, François Truffaut tarafından filme çekildi; ancak filmin sonu, Bradbury'nin romanının sonuna kıyasla daha karanlık görünür... sanki kitapları hatırlamak Bradbury'nin hayal ettiği gibi bir güvenlik ağı değil, kendi içinde bir başka çıkmaz yoldur belki.

Fahrenheit 451'i çocukken okudum: Guy Montag'ı anlamadım, yaptığı şeyleri yapmasının sebebinin anlamadım, ama onu harekete geçiren kitap sevgisini anladım. Kitaplar hayatımdaki en önemli şeydi. Duvar-ekranlı dev televizyonlar, televizyondaki insanların benimle konuşacağı ve elimde senaryo olursa iştirak edebileceğim fikri kadar fütürist ve inanılmazdı. *Fahrenheit* asla favorilerim arasında olmadı; olamayacak kadar karanlık, karartıcıydı. Ama *Gümüş Çekirgeler*'de (Mars Yıllıkları'nın Büyük Britanya başkısının adıydı bu) "Usher II" adlı bir öykü okuyunca, yazarların ve hayal gücünün yasaklı olduğu dünyayı vahşi bir çeşit bildik neşeyle tanıdım.

Fahrenheit 451'i ergenlik dönemimde tekrar okuduğumda, özgürlükle ve kendi başına düşünmekle ilgili bir kitaba dönüşmüştü artık. Kitaplara ve kitap kapaklarının arasındaki muhalifliğe değer vermekle ilgiliydi. Biz insanların kitap yakmakla başlayıp sonunda insanları yakmasıyla ilgiliydi.

Kitabı bir yetişkin olarak tekrar okuduğumda, onun karşısında bir kez daha hayrete kapıldığımı gördüm. Evet, o bütün bunların hepsi... ama aynı zamanda bir dönem romanı. Tasvir edilen, dört duvarlı televizyon aslında 1950'lerin televizyonu: senfoni orkestralı ve seviyesiz komedyenli varyeteler, pembe diziler. Eğlencesine hızlı araba süren çılgın ergenlerin, bazen ısınan ve sonu gelmez bir soğuk savaşın,

işleri ve kocalarının dışında kimlikleri yok gibi görünen kadınların, tazılar (hatta mekanik tazılar) tarafından kovalanan kötü adamların dünyası, 1950'lerden olabildiğince beslenen bir dünya olduğunu hissettiriyor.

Bugün veya yarından sonraki gün bu kitabı bulan genç bir okuyucunun önce bir geçmişi, sonra da bu geçmişe ait bir geleceği hayal etmesi gerekecek.

Ama yine de kitabın özü değişmedi ve Bradbury'nin ortaya attığı sorular geçerliliğini ve önemini koruyor.

Neden kitaplardaki şeylere ihtiyacımız var? O şiirlere, denemelere, öykülere? Yazarlar bu konuda görüş birliğinde değildir. Yazarlar insandır, yanılabilir ve aptaldır. Sonuçta öyküler yalandır; asla var olmamış insanları ve asla başlarına gelmemiş şeyleri anlatırlar. Neden onları okuyalım ki? Neden umursayalım?

Anlatıcı ve öykü çok farklı şeylerdir. Bunu unutmamalıyız.

Fikirler –yazılı fikirler– özeldir. Öykülerimizi ve düşüncelerimizi nesilden nesle aktarmamızın yoludurlar. Onları yitirirsek ortak tarihimizi yitiririz. Bizi insan yapan şeyin çoğunu yitiririz. Ayrıca kurgu empati kurmamızı sağlar: Bizi başka insanların zihnine sokar, dünyayı onların gözünden görme armağanını verir. Kurgu, doğru şeyleri bize anlatıp duran bir yalandır.

Ray Bradbury'yi hayatının son otuz yılında tanıdım ve öyle şanslıydım ki. Espriliydi, kibardı ve her zaman (hayatının sonunda, yaşlılıktan körleştiğinde ve tekerlekli sandalyeye mahkûm olduğunda bile, o zaman bile) şevkliydi. Bir şeyleri umursardı, tamamen ve bütünüyle. Oyuncakları, çocukluğu ve filmleri umursardı. Kitapları umursardı. Öyküleri umursardı.

Bu kitap bir şeyleri umursamakla ilgilidir. Kitaplara ya-

zılmış bir aşk mektubudur, ama bence bir o kadar da insanlara ve 1920'lerin Waukegan, Illinois'unun dünyasına, Ray Bradbury'nin çocukluğunu geçirdiği ve çocuklukla ilgili kitabı *Karahindiba Şarabı*'nda Green Town olarak ölümsüzleştirdiği dünyaya yazılmış bir aşk mektubudur.

Başladığımızda dediğim gibi: Birileri size bir öykünün neyle ilgili olduğunu söylerse, muhtemelen haklıdır. Öykünün *yalnızca* bununla ilgili olduğunu söylerse, kesinlikle yanılıyorlardır. Dolayısıyla size Ray Bradbury'nin uyarı niteliğindeki, takdire şayan kitabı *Fahrenheit 451* hakkında söylediğim her şey eksik olacak. Bu kitap bunlarla ilgili, evet. Ama bundan fazlası aynı zamanda. Bu kitap sayfalarının arasında bulacağınız şeylerle ilgili.

(Son bir not olarak şunu söyleyeyim ki, e-kitapların gerçek kitap olup olmadığını tartıştığımız bugünlerde Ray Bradbury'nin sondaki kitap tanımının genişliğine bayılıyoruz; kitaplarımızı kapaklarına göre yargılamamız gerektiğini ve bazı kitapların kusursuzca insan şeklindeki kapakların arasında var olduğunu söyler.)

Çizgili kâğıt verirlerse, yan çevirip yaz.

-*Juan Ramón Jiménez*

i t h a k i

Birinci Kısım

ŞÖMİNE VE
SEMENDER

i t h a k i

Yakmak bir zevkti.

Bir şeylerin yendiğini görmek, karardığını ve *değiştirildiğini* görmek özel bir zevkti. Pirinç hortum başı yumruk olmuş ellerindeyken, bu büyük piton zehirli keroseni dünyaya tükürürken, kendisinin başı kanla zonklarken ve tarihin paçavraları ile kömürleşmiş kalıntılarını alaşağı eden elleri tutuşturmanın ve yakmanın tüm senfonilerini çalan muhteşem bir orkestra şefinin elleri gibiyken. Hissiz başında 451 numaralı sembolik kaskıyla ve gözleri şimdi olacakların düşüncesiyle turuncu alevlere bürünmüşken ateşleyiciyi çalıştırmasıyla birlikte ev akşam göğünü kırmızı, sarı ve siyaha boyayan obur bir ateşle havaya sıçradı. Adam bir ateşböceği sürüsünün ortasında uzun adımlarla yürüdü. Kitaplar evin sundurmasında ve çimenliğinde güvercin kanatlarını çırparak ölürlen, adam marşmelov geçirilmiş bir çubuğu tıpkı eski fıkradaki gibi fırına sokmayı her şeyden çok istiyordu. Yakma işi sebebiyle kararmış rüzgâr parlak girdaplar halinde havaya yükselen kitapları önüne katıp götürürken.

Montag hafifçe yanan ve alevler karşısında gerilemek durumunda kalan insanların vahşi sırtışıyla sırtıttı.

İtfaiye binasına döndüğünde, aynada göreceği kendine, yanık şişe mantarıyla karartılmış yüzüyle zenci kılığına girmiş o göstericiye göz kırpbileceğini biliyordu. Sonradan, uykuya dalarken, yüz kaslarının hâlâ koruduğu vahşi gülümsemeyi karanlıkta hissedeceğini biliyordu. O gülümseme

asla gitmemişti; Montag'ın hatırladığı kadarıyla asla, asla gitmemişti.

Böcek siyahı kaskını asıp parlattı; ateşe dayanıklı ceketini düzgünce astı; güzelce duş aldıktan sonra elleri ceplerinde ıslık çalarak itfaiye binasının üst katına çıktı ve delikten içeri düştü. Son anda, tam felaket kaçınılmaz gibiyken, ellerini ceplerinden çıkarıp altın sarısı direğe tutunarak düşüşünü durdurdu. Gıcırdayarak kaydıktan sonra, topuklarıyla alt katın beton zemini arasında iki buçuk santim kalmışken durdu.

İtfaiye binasından çıktı ve gece yarısı sokağında metroya doğru yürüdü; hava tahrikli sessiz tren yerin altındaki yağlanmış borudan sessizce, çıt çıkarmadan geçerek Montag'ı banliyöye çıkan, krem rengi fayanslı yürüyen merdivene, bol miktarda ılık hava püskürterek bıraktı.

Montag yürüyen merdivenin onu dingin gece havasına taşımasına izin verirken ıslık çaldı. Köşeye doğru yürürken, belirli bir şey hakkında düşünmüyordu pek. Ama köşeye yaklaşınca birden yavaşladı... sanki durup dururken rüzgâr esmiş gibi, sanki biri adını seslenmiş gibi.

Son birkaç gecedir, yıldızların ışığında evine doğru yürürken, buradaki köşenin hemen ardında uzanan kaldırımla ilgili son derece şüphe uyandırıcı hislere kapılmıştı. Köşeyi dönmesinden hemen önce orada biri olduğunu hissetmişti. Hava özel bir çeşit dinginlikle yüklü oluyordu, sanki biri orada sessizce beklemiş ve Montag'ın gelmesinden sadece bir saniye önce gölgeye dönüşüverip onun geçmesine izin vermiş gibi. Belki de Montag'ın burnu hafif parfüm kokusu alıyordu; belki de ellerinin tersinin ve yüzünün derisi, bu noktada durmuş birinin tam oradaki havanın sıcaklığını bir anlığına on derece yükselttiğini hissediyordu. Anlamak mümkün değildi. Montag o köşeyi her dönüşünde beyaz,

kullanılmayan, yer yer göçmüş kaldırımı görüyordu sadece; bir gece, bir şeyin bir çimenlikten hızla geçtiğini ve kendisinin gözlerini odaklamasına veya konuşmasına fırsat kalmadan ortadan kaybolduğunu görmüştü belki, o kadar.

Ama bu gece, neredeyse duracak kadar yavaşladı. Onun yerine köşeyi dönmek için dışarı uzanan içsel zihni çok hafif bir fısıltı duymuştu. Nefes sesi mi? Yoksa orada çok sessizce durarak bekleyen biri atmosferi mi sıkıştırmıştı yalnızca?

Montag köşeyi döndü.

Güz yaprakları ay ışığıyla aydınlanan kaldırımında öyle bir şekilde savruluyordu ki, orada rüzgârla yaprakların kendisini ilerletmesine izin veren kızın hareketli bir bandın üstünde sabitmiş gibi görünmesine yol açıyordu. Kız ayakkabılarının dönen yaprakları hareket ettirmesini seyretmek için başını yarı eğmişti. İnce, süt beyazı yüzünde her şeye yorulmak bilmez bir merakla dokunan bir çeşit sevecen açlık vardı. Solgun yüzünden neredeyse şaşkınlık akıyordu; koyu gözleri dünyaya öyle odaklanmıştı ki, hiçbir hareketi gözden kaçırmıyorlardı. Elbisesi beyazdı ve fısıldıyordu. Montag yürüyen kızın ellerinin hareketlerini ve şimdi sonsuzca küçük bir sesi, kızın kaldırımın ortasında durup bekleyen bir adama çarpmasına sadece bir an kaldığını keşfedince beyaz yüzünü çevirmesiyle çıkan sesi duyar gibi oldu.

Tepedeki ağaçlar kuru yağmurlarını büyük bir gürültüyle yağdırdı. Kız durdu ve şaşkınlıkla geri çekilecekmiş gibi göründü... ama bunun yerine öylece durup Montag'ı öyle koyu, parlak ve canlı gözlerle inceledi ki Montag kendini muhteşem bir laf etmiş gibi hissetti. Ama ağzının yalnızca merhaba demek için kımlıdadığını biliyordu ve kız onun kolundaki semender ile göğsündeki anka diski tarafından hipnotize edilmiş gibi görününce, Montag tekrar konuştu.

“Elbette... sen yeni komşumuzsun, değil mi?”

“Siz de...” Kız gözlerini Montag’ın taşıdığı mesleki sembollerden kaldırdı. “...itfaiyeci olmalısınız.” Sesi giderek alçaldı ve sustu.

“Bunu ne tuhaf söyledin.”

Kız yavaşça, “Ben... gözlerim kapalı bile olsa anlardım,” dedi.

Montag gülererek, “Nereden... kerosen kokusundan mı?” diye sordu. “Karım hep yakınır. Ne kadar yıkarsan yıka, asla tamamen çıkmaz.”

Kız huşuyla, “Evet, çıkmaz,” dedi.

Montag kızın hiç kımıldamadan onun etrafında turladığını, onu tepeden tırnağa incelediğini, usulca sarstığını ve ceplerini boşalttığını hissetti.

“Kerosen bana parfüm gibi gelir,” dedi, çünkü sessizlik uzamıştı.

“Sahiden öyle mi gelir?”

“Elbette. Neden olmasın ki?”

Kız bunu düşünmek için kendine zaman tanıdı. “Bilmem.” Evlerine giden kaldırıma döndü. “Evime gidiyorum... sizinle birlikte yürümemin mahzuru var mı? Ben Clarisse McClellan.”

“Clarisse. Guy Montag. Gel haydi. Bu saatte neden ortalarda dolanıyorsun? Kaç yaşındasın?”

Ilık ve serin rüzgârlar esen gecede, gümüşkiye boyanmış kaldırımda yürüdüler; havada taze kayısı ve çilek kokusu vardı belli belirsiz... Montag etrafa bakındı ve mevsimin bu geç vaktinde bunun tamamen olanaksız olduğunu fark etti.

Şimdi yalnızca onunla yürüyen kız vardı, yüzü ay ışığında kar gibi parlaktı ve Montag kızın onun sorduğu soruları düşündüğünü, verebileceği en iyi yanıtları aradığını biliyordu.

“Eh, on yedi yaşındayım ve deliyim,” dedi kız. “Amcam bu ikisinin hep el ele gittiğini söyler. İnsanlar yaşını sorunca, on

yedi yaşındayım ve deliyim de hep, dedi. Gecenin bu vakti, yürüyüş yapmak için güzel değil mi? Ben bir şeylerin kokusunu almayı, bir şeylere bakmayı severim; bazen bütün gece ayakta kalıp yürürüm ve güneşin doğuşunu seyrederim.”

Tekrar sessizce yürüdüler ve sonunda kız düşünceli bir edayla konuştu: “Anlarsın ya, senden hiç korkmuyorum.”

Montag şaşırıldı. “Neden korkasın ki?”

“Öyle çok kişi korkuyor ki. İtfaiyecilerden korkuyorlar yani. Ama sen altı üstü bir insansın...”

Montag kızın gözlerinde kendini, o iki parlak ve ışıltılı su damlasının içinde asılı kalmış karanlık ve küçücük halini gördü; ağız kenarlarındaki kırışıklıklara varana dek tüm ayrıntılar, her şey oradaydı... sanki kızın gözleri onu yakalayıp bir arada tutabilecek iki mucizevi, menekşe rengi kehribar parçasıydı. Kızın şimdi ona dönük olan yüzü, içinde yumuşak ve daimi bir ışık olan narin süt kristaliydi. Elektriğin hissterik ışığı değildi bu... neydi peki? Tuhaf bir şekilde rahatlatıcı, nadide ve hafifçe titreşen mum ışığıydı. Montag çocukken bir keresinde, elektrik kesildiğinde annesi son mumu bulup yakınca, çabucak geçen bir saatliğine yeniden keşif yaşamıştı; öyle bir aydınlık vardı ki mekân engin boyutlarını yitirerek onlara rahatça sokulmuştu ve onlar, baş başa ve dönüşmüş olan anneyle oğul elektriğin çok çabuk gelmemesini ummuşlardı...

Sonra Clarisse McClellan konuştu:

“Bir soru sorabilir miyim? Ne kadar zamandır itfaiyecilik yapıyorsun?”

“Yirmi yaşımdan beri... on yıldır.”

“Yaktığın kitapları *okuduğun* oluyor mu?”

Montag güldü. “Bu kanuna aykırı!”

“Ah. Elbette.”

“İyi bir iş. Pazartesileri Millay, çarşambaları Whitman,